

II. Vinovăția iremediabilă a întregii omeniri – 1:32-3:20

1. Primul martor al acuzării (creația) și mânia lentă a lui Dumnezeu

- 1:18-31 -

Pasajul ne vorbește despre mânia lui Dumnezeu, care este principalul obstacol obiectiv, în mântuirea omului. Chiar dacă omul păcătos s-ar smeri înaintea Creatorului, mântuirea sa nu ar fi posibilă din pricina dreptății și mâniei lui Dumnezeu care se revarsă împotriva oricărei necinstiri a lui Dumnezeu și oricărei nelegiuiri a oamenilor. Tocmai din pricina acestui obstacol obiectiv a fost absolut necesară jertfa lui Hristos. De aceea, înainte de a ajunge la jertfa lui Hristos (cap.3), Pavel ne prezintă obstacolul care a făcut necesară jertfa. Și astfel, el începe să scrie despre mânia lui Dumnezeu.

Mânia lui Dumnezeu se manifestă în doua faze:

1. O fază actuală, permanentă și lentă (1:18-32);
2. O fază viitoare și violentă (2:1-2:16);

În pasajul 1:18-32 Pavel insistă în tratarea subiectului mâniei lente a lui Dumnezeu asupra a două idei esențiale:

- a) Cauza revărsării mâniei lui Dumnezeu
- b) Modalitatea de manifestare a mâniei lui Dumnezeu

Cele două idei se împletesc în tot pasajul. Însă putem observa că în prima parte (18-25), Pavel accentuează cauza revărsării mâniei lui Dumnezeu, iar în a doua parte (26-32), Pavel creionează mai mult modalitatea de manifestare a mâniei lui Dumnezeu.

Versetul 18 este punctul de plecare în care Pavel ne prezintă legea implacabilă a manifestării mâniei lui Dumnezeu. Înțelegem că mânia este o trăsătură divină, parte integrantă din caracterul lui Dumnezeu. În fața oamenilor care îi întorc spatele, Dumnezeu se mânie. Însă nu doar că se mânie, însă își descoperă această mânie împotriva nelegiuirilor oamenilor. Est interesant că Pavel subliniază că această mânie se descoperă din cer. Deci nu este vorba de un model deist în care Dumnezeu ne dă niște legi înțelepte și pleacă în lumea Lui, și apoi, noi dacă încalcăm aceste reguli divine, purtăm consecințele dureroase în virtutea unei legi impersonale a cauzei și a efectului. Nu. Mânia lui Dumnezeu se descoperă din cer, de pe scaunul de domnie al Domnului. Este important să observăm că, încă de la început, în descrierea revărsării mâniei lui Dumnezeu, Pavel creionează un cadru personal și relațional. Esența problemei nu constă în raportarea omului față de niște legi morale impersonale, ci în raportarea acestuia față de un Creator personal.

În acest sens, Pavel scrie că mânia lui Dumnezeu se descoperă mai întâi împotriva oricărei necinstiri a lui Dumnezeu. Se pare că este o diferență între necinstire și nelegiuire. Deși cele două concepte sunt strâns legate, totuși primul insistă mai degrabă pe raportarea la Dumnezeu ca persoană, și al doilea pe raportarea la legile Sale. Iar primul element pare a fi determinant: modul de raportarea la Persoana lui Dumnezeu va determina modul de raportare la legile Sale. Sau, altfel spus, modul de raportare la legile sale, reflectă de fapt modul de raportare la Persoana Sa. Mânia lui Dumnezeu, deci, nu se revarsă din cer din pricina unei raportări eronate a omului la moralitate,

ci din pricina sfidării Creatorului, fapt care se oglindește în raportarea de zi cu zi la moralitatea de obârșie divină.

Diferența dintre necinstire și nelegiuire se poate observa și din grădina Edenului. Șarpele i-a promis femeii o fericire mai mare în afara autorității lui Dumnezeu. El l-a prezentat femeii pe Dumnezeu ca pe un dușman care vrea să îi îngrădească fericirea prin regulile pe care le impune. Înainte de a întinde mâna spre pom, femeia l-a necinstit pe Dumnezeu crezând minciuna diavolului. Ea l-a necinstit pe Dumnezeu, gândind rău despre El și punând în calcul posibilitatea ca Dumnezeu să nu-i dorească binele și fericirea supremă. Necinstirea a fost total nejustificată, deoarece Dumnezeu îi revelase femeii bunătatea și dragostea Sa fără margini. După necinstire, a urmat în mod automat nelegiuirea: femeia a mâncat din fructul interzis, încălcând porunca divină.

Criticii doctrinei judecării și mâniei lui Dumnezeu aduc două contraargumente principale față de legitimitatea manifestării mâniei lui Dumnezeu:

- Nu pot fi considerat vinovat că nu am crezut atâta vreme cât nu am avut suficiente dovezi ca să cred.
- De ce nu mă lasă în pace Creatorul dacă eu nu îi respect regulile Sale? Este un Tiran capricios care vrea neapărat să își impună punctul Său de vedere? Eu nu vreau pur și simplu să respect unele din regulile Sale. Să mă lese în pace: eu în lumea mea și El în lumea Lui. De ce neapărat să mă pedepsească?

Pavel desființează, fără drept de apel, cele două contraargumente atât de îndrăgite de cei necredincioși.

Vinovăția lumii și cauza revărsării mâniei lui Dumnezeu

Mai întâi el subliniază că esența cauzei revărsării mâniei lui Dumnezeu este raportarea la Creator ca Persoană, și nu raportarea la niște legi morale. Și apoi, demonstrează faptul că toți oamenii l-au cunoscut în mod inevitabil pe Creator. Pavel aduce două argumente principale pentru a dovedi că lumea a cunoscut existența Creatorului și caracterul Acestuia. Primul este argumentul Creației. Acest argument este pus acum la îndoială de unii evoluționiști. Nu avem timp să dezvoltăm subiectul absurdității religiei evoluționiste. Vreau să subliniez că întreaga viață umană are la bază manifestarea legii cauzei și a efectului. Prin filosofare și meditație, oamenii au curajul să o pună la îndoială și să relativizeze totul, dar apoi se scoală din visare, li se face foame și se duc să mănânce. Omul se caracterizează printr-o gândire schizofrenică: în lumea ideilor se dă mare și tare, dar când revine cu picioarele pe pământ, își trăiesc viață după principii care nu au absolut nici o legătură cu ideile pe care le-a argumentat.

Astfel, mă pot aventura să spun că lumea s-a născut din nimic, dar nu pot accepta că pur și simplu am găsit mașina, la care țin atât de mult, boțită în parcare. Plin de ură, mă apuc să caut făptașul, care cu siguranță e ceva mai mult decât un nimic. Sfidarea argumentului creației, îl face pe om și mai vinovat, deoarece acest lucru necesită un efort de prostie și iraționalitate considerabil. Sunt deci în stare să îmi neg cele mai profunde fundamente ale raționalității (legea cauzei și a efectului, de exemplu) după care mă ghidez în fiecare secundă în viața de zi cu zi pentru a nega existența Creatorului. Oare acest lucru nu mă face cu atât mai vinovat?

Mărturia creației este incontestabilă pentru fiecare muritor. Ea proclamă existența unui Creator Atotputernic, minunat, bun și iubitor, dar și drept și mânios. Nu este timpul acum să demonstrăm cum fiecare atribut al caracterului lui Dumnezeu se oglindește cu putere în creație. Este cert faptul

că nimeni nu se va putea justifica înaintea Creatorului spunând: „Nu am avut suficiente dovezi că Tu ești”.

Al doilea argument este Cel al implicării directe a lui Dumnezeu în revelația Sa față de om. Într-adevăr, poate cineva nu a avut timp să se gândească la cauza tuturor lucrurilor de lângă el. Deși este absurdă o astfel de ipoteză, totuși o luăm în calcul. Pavel o desființează și pe aceasta subliniind implicarea directă din partea Creatorului: „le este descoperit în ei, **căci le-a fost arătat de Dumnezeu.**”

Deci Dumnezeu S-a implicat în mod direct pentru a Se revela. Nu doar că S-a revelat cu putere în creație, dar S-a implicat cu putere și în viața fiecărui om, aducând mereu, peste el cercetarea Duhului Sfânt. Dumnezeu S-a ocupat special de fiecare suflet pentru a i Se revela prin mărturia Creației, așa că, este o certitudine, că toți L-au cunoscut ca Dumnezeu și nu se pot dezvinovăți, cum spune apostolul.

Deci oamenii, măcar că au cunoscut pe Dumnezeu, nu L-au proslăvit pe Dumnezeu, nici nu I-au mulțumit. Deși Dumnezeu S-a revelat ca Tatăl Creator, oamenii nu L-au recunoscut, nu L-au onorat, cinstit și ascultat. Însă de ce și ce au făcut în schimb? Ispita din Eden: „veți fi ca Dumnezeu cunoscând binele și răul” – și anume că tare bine este să nu te supui nimănui considerându-l Dumnezeu și tare rău este să respecti autoritatea divină – a bătut la ușa fiecărui muritor. Oamenii își doresc să fie fericiți. Tatăl Creator le prezintă oferta fericirii în relație cu El și în ascultarea de El care vrea binele omului și știe ce este mai bine pentru El. Cel rău le prezintă o altă ofertă: fii tu dumnezeul vieții tale, trăiește cum vrei și fă alegeri după simțămintele tale și după înțelepciunea ta! Acestea sunt gândurile deșarte la care s-au dat oamenii.

Tatăl Creator a fost văzut, ca și în Eden, ca un Tiran capricios și fiecare și-a văzut de drumul lui. Alegerea este total nejustificată deoarece tatăl Creator ni s-a revelat prin mărturia creației și ne-a dat suficiente dovezi să ne încredem în El. În cele din urmă eu doresc să fiu fericit și fac o serie de alegeri pentru aceasta. Dar mă întreb: pe ce criterii să fac aceste alegeri? Mă pot orienta după sfaturile Creatorului sau după inima mea. Oare care sursă este mai credibilă? Când privesc spre Creație cunosc un Dumnezeu Atotputernic, Atotînțelept, Atotștiutor. Deci, este evident că El știe mai bine ca mine care este binele meu și ce alegeri să fac pentru a-mi fi bine. El știe mai bine, e evident. Dar oare îmi vrea cu adevărat binele? Privesc din nou spre Creație și descopăr grija și bunătatea Lui căci „v-a făcut bine, v-a trimis ploi din cer și timpuri roditoare, v-a dat hrană din belșug și v-a umplut inimile cu bucurie.” (Fapte 14:17).

Creația trâmbează cu putere că:

- Creatorul îmi vrea binele.
- Creatorul cunoaște acest bine.
- Creatorul poate să înfăptuiască acest bine.

Și totuși de ce nu Îl caut pe El și sfaturile Lui pentru mine?

Din nebulie, dar este, oare, o nebulie nevinovată a celui care Îl necinstește pe tatăl creator care i s-a revelat într-un mod așa de minunat? În mod nejustificat, oamenii au ales să caute fericirea în sfera independenței și neascultării de Creator, iar pe acesta L-au declarat un Tiran capricios care le vrea răul și care le îngreșește libertatea și fericirea cu tot felul de reguli absurde și chinuitoare. Ei s-au fâlit că sunt înțelepți, că sunt mai înțelepți ca Dumnezeu și că știu mai bine calea spre fericirea lor. Aceasta este prima fațetă a păcatului cardinal al omenirii, prima fază a necinstirii lui Dumnezeu. A doua fază este păcatul idolatriei. Este important să observăm că păcatul idolatriei nu

este prezentat de Pavel ca o manifestare a mâniei lui Dumnezeu peste om (deși este și acest lucru), ci mai degrabă ca o cauză a revărsării mâniei divine (vezi v.23-25). Oare din ce pricină?

Târgul cu prostia
părea

Pentru a răspunde la această întrebare este interesant de studiat originile idolatriei. Cum și de ce a apărut idolatria? De ce toate popoarele din vechime aveau idoli pe care îi adorau? Oamenii au alea să trăiască fără Creator, însă în Universul creat de acesta. Acest Univers le aducea aminte mereu de Atotputernicul Creator pe care ei îl respinseseră. Nu era plăcut deloc pentru conștiința omului. Trebuia găsite explicații pentru minunățiile din creații, dar explicații care să excludă un Dumnezeu moral și personal. Și iată soluția: idolatria. Astfel, oamenii au zeificat diferite aspecte ale naturii, au considerat pe acești idoli ca răspunzători pentru fenomenele din creație și li s-au închinat lor. Este foarte interesant că exigențele idolilor (inventate tot de oameni) nu erau preponderent morale, ci preponderent ritualice. Idolul nu cerea o relație personală și respectarea unui cod etic. Idolul cerea jertfe și ritualuri, multe din acestea fiind imorale în sine (jertfirea copiilor, prostituția sacră). Astfel, omul persista în imoralitate și în dumnezeirea lui, dar în același timp își putea amăgi conștiința că stă bine cu divinitatea din pricina ritualurilor pe care le ținea cu strictețe. În același timp nevoia omului de a se închina era și ea satisfăcută oarecum.

Târgul cu prostia părea perfect. Deci idolatria reprezintă strădania intelectului uman de a înăbuși, de a ucide fără milă mărturia creației despre un Dumnezeu Atotputernic, moral și personal. Este un efort considerabil de prostie să te închini făpturii și nu Făcătorului. Forma nouă a acestui demers de sinucidere intelectuală în epoca modernă îl reprezintă evoluționismul clasic. Păcatul idolatriei amplifică vinovăția omului de a-L respinge pe Creator. Atât de mult și-a dorit omul să-L scoată pe Dumnezeu din conștiința lui încât a fost în stare să se închine unei pietre sau unui animal, și a fost dispus să sfideze principalele fundamente logice ale propriei raționalități după care se ghidează în fiecare secundă a existenței sale conștiente. Acum înțeleg de ce **păcatul idolatriei** este zugrăvit mai degrabă ca o cauză a revărsării mâniei lui Dumnezeu. El **oglindește** și mai mult **răzvrătirea omului față de Creator** și cât de mult și-a dorit omul să îl expulzeze pe Creator atât din universul său fizic, când și din universul conștiinței lui.

Manifestarea mâniei lente a lui Dumnezeu

Pavel răspunde în acest pasaj și la al doilea contraargument al necredincioșilor care îl prezintă pe Dumnezeu ca pe un Tiran, care pedepsește pe cei care nu-I respectă regulile și capriciile. El ne ajută să înțelegem eleganța manifestării mâniei lente a lui Dumnezeu. Cine i-ar putea replica lui Pavel: „Am înțeles. Ai reușit să demonstrezi că oamenii nu au avut încredere în Creator și nu L-au dorit. Totuși, de ce pur și simplu nu îi lasă în pace? De ce vrea cu tot dinadinsul să-și impună punctul de vedere?”

Răspunsul lui Pavel ar suna cam așa: „Tu spui să îi lase în pace..păi tocmai asta a făcut, căci manifestarea mâniei lui Dumnezeu a fost tocmai să îi lase fără El în voia minții lor blestemate.” Într-adevăr iată cum creionează Pavel manifestarea mâniei lui Dumnezeu:

- Dumnezeu **i-a lăsat** pradă necurăției, să urmeze poftele inimilor lor.
- Dumnezeu **i-a lăsat** în voia unor patimi scârboase.
- Dumnezeu **i-a lăsat** în voia minții lor blestemate ca să facă lucruri neîngăduite.

Este ca și cum copilul mic și neștiutor i-ar spune tatălui: „ Ia mai lasa-mă cu regulile tale și autoritatea ta. Lasa-mă să trăiesc cum vreau (în casa ta!!!): să mă scol când vreau eu, să mă uit la TV cât vreau, să mănânc doar ce vreau, să nu mai iau medicamentele astea scârboase, să merg la școală doar când vreau...” Nu ar exista pedeapsă mai cruntă decât să fie lăsat să facă ce vrea. Dar o astfel de pedeapsă are și o mare înțelepciune: copilul poate experimenta el însuși consecințele dureroase ale răzvrătirii față de autoritate.

Și acest lucru a făcut Creatorul cu oamenii: i-a pedepsit lăsându-i să trăiască fără El, lăsându-i în voia minții lor blestamate. Cât de elegantă este mânia lui Dumnezeu. Oare poate fi cineva acuzat de tiranism pentru că dă voie celor ce nu vor să trăiască sub autoritatea lui să facă acest lucru?

Dumnezeu își revarsă mânia lentă lăsând pe oamenii răzvrățiți să trăiască fără El. El, Lumina, Se îndepărtează și inima lor li se întunecă, mintea înnebunește și oamenii încep să trăiască o viață ghidându-se după întunericul din ei. Îndepărtarea Luminii nu poate lăsa în loc decât întuneric. Absența prezenței lui Dumnezeu din viața omului a dat naștere la tot felul de poftă înșelătoare și la tot felul de raționamente deficitare. Și astfel, omul-dumnezeu începe o viață condusă de propria-i „înțelepciune”.

Și de ce este acest lucru o pedeapsă? Pavel folosește cel puțin câteva expresii pentru a evidenția ideea de pedeapsă dureroasă:

- Își necinstesc singuri trupurile.
- Au primit în ei înșiși plata cuvenită pentru rătăcirea lor.
- Să facă lucruri neîngăduite.

Ideea este că deși oamenii pot alege să trăiască o viață fără

Dumnezeu, ei nu își pot nega condiția de om creat după chipul și asemănarea lui Dumnezeu. Omul, în esența lui, a fost creat după chipul lui Dumnezeu, pentru a-și găsi fericirea în relație cu Dumnezeu, iar trupul său a fost proiectat pentru a fi templul prezenței lui Dumnezeu spre slava lui Dumnezeu. Chiar dacă după cădere acest chip a fost afectat, în om a rămas setea originară după Dumnezeu și valorile sale eterne. În momentul în care omul se ghidează după înțelepciunea lui, el lucrează de fapt pentru propria-i nefericire. Psihicul și trupul uman funcționează după niște legi precise și imuabile stabilite de Dumnezeu prin actul creației. Respectarea acestor legi duce la înflorirea trupului și a sufletului. Sfidarea lor înseamnă moarte și pentru trup și pentru suflet. Ei bine, Creatorul care cunoaște toate aceste legități, dăruiește omului poruncile Sale care nu fac altceva decât să-l ghideze pe om să respecte nevoile sale pe care nu le poate desființa. Astfel, poruncile divine îl căluzesc cu dragoste pe om spre fericire.

Dar dacă omul nu respectă aceste legități și se ghidează după sfaturile lui, își va face singur rău atât sufletului cât și trupului său. De aceea, Pavel spune că își necinstesc singuri trupul. Trupul a fost creat pentru a fi un templu al prezenței lui Dumnezeu. Ce scop nobil și minunat. Însă prin înțelepciunea omului, trupul ajunge un templu al desfrâului și necurăției. Pavel, pentru a ilustra necinstirea trupului, aduce în discuție problematica imoralității sexuale. El condamnă lesbianismul (după unii prostituția) și homosexualitatea. În mod cert, nu toți oamenii fără Dumnezeu ajung homosexuali. Însă Pavel aduce acest exemplu de extremă pentru a se înțelege necinstirea trupului și autopedeapsirea îndumnezeirii. El folosește expresia „împotriva firii”. În mod natural oamenii se simt atrași de sexul opus, și doar gândul unui act sexual cu o persoană de același sex le trezește repulsie și scârbă. Și totuși, unii oameni ajung să-și sfideze identitatea sexuală și să găsească plăcere în actul sexual cu o persoană de același sex. Este un exemplu cât se poate de clar de necinstire a trupului, de autoînjosire a ființei umane, de a lucra împotriva legităților puse de Dumnezeu în om. Și totuși, de ce spune Pavel că ei au primit în ei înșiși plata cuvenită pentru rătăcirea lor? Dacă ei se simt bine așa, ce fel de pedeapsă mai este și aceasta? Pentru a răspunde la

această întrebare vă voi spune povestea omului ce mânca orez. Era un om care de mic mânca doar orez. El era foarte mulțumit cu alimentația lui. Un prieten de al lui, expert în gastronomie, încerca să îl convingă de necesitatea de a mânca și alte alimente și încerca să îl momească cu bucate cât mai gustoase și diverse. Dar cel ce mânca orez sfida orice chemare argumentând că el se simte bine așa cu orezul lui. Dar a început un război, și omul iubitor de orez s-a dus pe front. Acolo a descoperit că, spre deosebire de alții, trupul său este mult prea slab, și că el ametește ușor și se epuizează ușor.

Instrucția militară era un calvar pentru el. Dar tot nu renunța la orez. Într-o bună zi își zise: „Hai, să încerc totuși și altceva...nu voi avea nimic de pierdut.” Își luă inima în dinți se duse la bucătar și începu să mănânce fructe, legume, carne, brânză și tot felul de bunătăți. La început, toate aveau un gust mai ciudat..dar deodată gusturile sale pietrificate și trupul său slăbit a început să reacționeze la diversitatea alimentară. A început să cunoască o plăcere nemaiîntâlnită până atunci și o revigorare nemaiășteptată a trupului său, și atunci, iluminat, a rostit: „Cum am putut eu până acum să mănânc doar orez? Nu am făcut altceva decât să mă înjosesc și să mă pedepsesc singur!”

Revenim la subiectul despre sexualitate. Pavel nu alege la întâmplare acest subiect. Știm din Levitic că gradul de perversiune sexuală dintr-o societate reflectă gradul de imoralitatea din acea societate. Perversiunea sexualității este o dovadă principală, cât și o cauză principală a perversiunii unei societăți. Perversiunea sexualității reflectă apoi atât de bine actul de necinstire a propriului trup. Într-adevăr, sexualitatea este unul din cele mai minunate daruri făcute de Dumnezeu omului. Care este scopul Creatorului cu privire la sexualitate? Actul sexual a fost gândit de Dumnezeu ca un act fizic ce presupune o plăcere intensă care mediază unirea sufletească a soțului cu soția sa, un mijloc de exprimare a dragostei și de unire emoțională și intelectuală a celor doi care au decis prin angajament solemn să își unească destinele pentru restul vieții lor. Scopul nu este plăcerea în sine, ci relația celor doi, și sexualitatea produce o taină: cei doi devin una. Sexualitatea aduce o apropiere unică între un bărbat și o femeie, care ca o singură persoană, pornesc în aventura vieții. Diferențele dintre bărbat și femeie sunt cheia unirii lor. Diferența face posibilă complementaritatea și completarea reciprocă a celor doi. Este o taină gândită de Dumnezeu. Și ca urmare a unirii celor doi, apar și roadele dragostei lor: copiii. Aceștia primesc dragostea atât de la tată (care împlinește mai bine anumite nevoi ale copilului), cât și de la mamă (care împlinește mai bine alte nevoi ale copilului). Roadele iubirii celor doi consolidează relația și o poartă pe noi culmi ale unirii și fericirii. Ce taină, ce minune!

Și acum să privim spre homosexualitate. Un bărbat se culcă cu un alt bărbat. Amândoi resimt ceva plăcere. Ei sunt mulțumiți. Dar ei sunt mulțumiți cu „orez”. „Satisfacția lor” nu se poate compara cu satisfacția resimțită în cadrul relației de iubire dintre un bărbat și o femeie care pot deveni cu adevărat una. Ba mai mult, vor veni vremuri când conștiința pusă de Dumnezeu în om și nevoia de un partener de sex opus vor glăsuși cu putere, și atunci „orezul” nu va folosi la nimic, și cel care și-a sfidat identitatea sexuală va putea conștientiza el însuși că și-a luat răsplata în el însuși.

Deci Pavel aduce în discuție perversiunile sexuale pentru a ilustra cu claritate ce înseamnă necinstirea propriului trup și că omul răzvrătit își ia singur răsplata în el însuși. După cum zice și prorocul Ieremia: „Tu singur te pedepsești cu răutatea ta și tu singur te lovești cu necredincioșia ta, și vei ști și vei vedea ce rău și amar este să părăsești pe Domnul Dumnezeuul tău și să n-ai nici o frică de Mine, zice Domnul oștirilor.” (Ier.2:19). Oare poate fi Dumnezeu acuzat de tiranie pentru că îl lasă pe om să se necinstescă singur?

În descrierea manifestării mâniei lente a lui Dumnezeu, Pavel punctează trei idei principale:

- Își necinstesc singuri trupurile (ideea de bază)
- S-au dat la perversiuni sexuale (un exemplu edificator pentru necinstirea trupului)

- Au ajuns plini de orice fărădelege (amplificarea răului și necinstirea trupului într-o mulțime de dimensiuni).

Cred că atunci când Pavel folosește termenul de trup se referă mai mult decât la o bucată de materie, ci la acel templu creat de Dumnezeu pentru a locui în el.

După ce scrie le Corintenilor: „dar trupul nu este pentru curvie: el este pentru Domnul și Domnul este pentru trup.”, după ce punctează ideea de bază (necintirea propriului trup) și după ce aduce exemplul perversiunilor sexuale, Pavel așterne pe hârtie o listă întreagă de lucruri neîngăduite prin care omul se necinstește și se pedepsește singur. Este interesantă expresia folosită de Pavel: „lucruri neîngăduite” , sau după alte traduceri „lucruri nepotrivite, necumpătate”. Și acum vin întrebările:

- Neîngăduite de cine?
- Nepotrivite pentru cine?

În mod cert nu sunt îngăduite de Dumnezeu și nu sunt

potrivite cu planul Său pentru om. Dar doar atât? Iarăși revenim la întrebarea noastră de bază: și ce are de pierdut omul pentru că face lucruri neîngăduite de Dumnezeu? De ce nu îl lasă Dumnezeu în pace? Răspunsul este: deoarece Dumnezeu l-a creat pe om, acele lucruri nu sunt îngăduite de El și nu sunt potrivite nici cu natura templului omenesc. Omul, prin alegerile lui, își umple templul de orice fel de nelegiuire. Însă acest templu a fost creat pentru a fi umplut cu prezența lui Dumnezeu. Templul este plin de „senzori” care tânjesc cu disperare după prezența lui Dumnezeu și care sunt incompatibili cu orice altceva decât prezența lui Dumnezeu. Într-adevăr, dacă privim la un copil mic descoperim că sufletul lui se hrănește cu dragoste și nu cu ură, cu bucurie și nu cu întristare. Dragostea abundentă este absolut indispensabilă pentru dezvoltarea armonioasă psihică și fizică a copilului. Un climat al urii va aduce chiar moartea lui fizică, în ciuda condițiilor de alimentație perfecte. La fel, bucuria din suflet înseamnă sănătate pentru trup și psihic, pe când o întristare prelungită înseamnă distrugere pentru trup și psihic deopotrivă. Am fost creați cu anumite nevoi specifice, pe care nu le putem nega, sfida, înlocui sau diminua. La fel cum trupul are nevoie de apă, căldură, alimente etc, la fel și sufletul nostru are nevoie de dragoste, semnificație, sens, apreciere, autonomie, acceptare, o imagine bună despre sine, siguranță și să fie umplut cu valori ca bunătate, adevăr, dreptate, fidelitate etc. Doar prezența lui Dumnezeu poate să împlinească toate aceste nevoi. Și chiar mai mult: alături de toate aceste nevoi, există nevoia de Dumnezeu, care deși include toate aceste nevoi este ceva mai mult decât atât și cred că este și o nevoie specifică, de sine stătătoare. Este evident, că fără relația și părtăția cu un Dumnezeu infinit nu pot fi împlinite toate nevoile infinite ale omului, și drept consecință omul nu poate fi fericit. Dar cred că relația cu Dumnezeu, nu numai că ne împlinește toate aceste nevoi, dar ne împlinește și nevoi aparte de relația cu El. El Și-a pus chipul Său în noi, și noi tânjim de la naștere după El. El l-a privit adânc pe Adam în ochi, și acea privire minunată s-a întipărit în inima lui Adam dând naștere la dorul de nepotolit de Dumnezeu, dor pe care Adam l-a transmis genetic generațiilor viitoare. Noi ne naștem cu acest dor de Dumnezeu. Mai mult decât nevoia de dragoste, nevoia de semnificație , siguranță etc., noi ne naștem cu dorința arzătoare de a vedea Fața Celui PreaÎnalt. Prezența sa ne împlinește toate nevoile, dar și această nevoie aparte de El.

Iată de ce, atunci când omul s-a umplut cu orice fel de fărădelege, s-a umplut de fapt cu nefericire. Pe de o parte, el și-a lăsat singur nevoile specifice neîmplinite (căci, oare, ce aduc cu sine toate aceste nelegiuiri înșiruite de Pavel, decât o imagine proastă față de sine, relații bolnave, nesiguranță, nonsens, muștrări de conștiință, frică, disperare, dependență etc.), iar pe de altă parte a fugit de la Fața pe care sufletul lui, în adâncul lui, o dorea atât de mult.

În concluzie, și al doilea contraargument clasic împotriva doctrinei judecății este desființat fără drept de apel de Pavel. Dumnezeu nu poate fi acuzat de tiranie, deoarece manifestarea mâniei sale nu înseamnă altceva decât lăsarea omului în voia minții lui blestemată pentru a trăi o viață fără Dumnezeu. Și pedeapsa este că omul poate trăi într-adevăr în minciună, căutând fericirea în în lucruri de nimic. Într-adevăr, îndepărtarea luminii din mintea lui a lăsat loc întunericului. Inima lui s-a întunecat. Omul chiar crede că minciuna, care a ucis adevărul despre Dumnezeu în conștiința lui reprezintă perspectiva autentică asupra vieții și universului.

Deși, omul este creat ca o ființă rațională, manifestarea mâniei lui Dumnezeu asupra sa, face posibilă trăirea în minciuni de doi lei, în neadevăruri crase care sfidează logica (de exemplu: „Mai degrabă mă închin făpturii decât Făcătorului.”)

Capitolul unu ne ajută să înțelegem mai bine pe cei de lângă noi. Într-adevăr, putem fi siguri că:

- **În dosarul conștiinței fiecărui om se regăsește uciderea adevărului.** Crima originară împotriva revelației lui Dumnezeu prin creație este înscrisă în memoria lor, chiar dacă s-a așternut peste ea uitarea și împietrirea. Fiecare muritor s-a întâlnit cu Lumina Creatorului care a strălucit în acea zi atât de clar și într-un mod incontestabil. Lumina însă a fost brutalizată și alungată, și în locul ei s-a așternut întunericul. Dacă știm acest lucru, căpătăm curaj în discuțiile noastre despre Dumnezeu chiar cu cei mai înverșunați atei sau sceptici. Noi știm că discuția noastră poate trezi din memorie amintirea condamnatoare a crimei originare.
- **Mintea oamenilor este sub robia întunericului și iraționalității.** Nu trebuie să avem așteptări ca oameni să judece corect lucrurile, să dea dovadă de raționalitate și logică în discuțiile despre Dumnezeu. Mintea lor este acum ghidată de minciună. Ei sunt orbi și lipsiți de luciditate. Lipsa lor izbitoare de logică atunci când se discută despre Creator nu face decât să confirme Scriptura: „au înnebunit...și inima lor fără pricepe s-a întunecat.”
- **Oamenii sunt plini de fărădelege.** Nu trebuie să avem așteptări în ce privește moralitatea din partea oamenilor, și nici să ne lăsăm impresionați de moralitatea afișată de unii oameni (vezi exemplul fariseilor din timpul Domnului Isus). Blestemat este cel care se încrede în om. Oamenii sunt scalvi fărădelegii și produsul lor natural este fărădelegea. Creștinul este scutit de atâtea decepții prin simplul fapt că el știe că trăiește într-o lume căzută. (Și totuși, harul general al lui Dumnezeu oferă scilipiri de moralitate unor oameni, și lucrează, mai ales în căutătorii de Dumnezeu, lucruri minunate chiar înainte de nașterea din nou. Pavel nu dezvoltă aici acest subiect, dar el se regăsește în alte pasaje ale Scripturii. Dar dincolo de aceste scilipiri. Omul este profund stricat în esența lui și rob fărădelegii).